

Seria *Karl May*

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preiilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand
6. Secretul țigăncii

În pregătire:

Ciclul Winnetou

7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

- Capcana (Cetatea de stâncă)
Omul cu 12 degete
Răzbunarea

Karl May

SECRETUL ȚIGĂNCII

Autor: Karl May
Titlu original: Zepter und Hammer
Titlu: Secretul țigăncii
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-726-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Secretul țigăncii / Karl May. - București : Dexon, 2018
ISBN 978-973-701-726-0

821.112.2

PARTEA ÎNTÂI CĂPITANUL NEGRU

Capitolul 1 Șatra de țigani

Departate de poalele munților se înălța pădurea deasă. De acolo pornea o prelungire care cobora tocmai până în apropiere de Fürstenberg, capitala ducatului Nordland. O îngrădire croită în adâncul acestei păduri delimita o rezervație cu aspect sălbatic, unde nimănui, în afara pădurilor de prin acele locuri, nu-i era îngăduit să pătrundă. Cu toate acestea, într-o dimineață, în rezervație puteau fi văzuți niște bărbați ale căror veșminte arătau de la o primă ochire că nu erau nici pădurari și nici măcar dintre cei care ar fi avut permisiunea de a pătrunde în acel loc.

Între doi stejari bătrâni care să tot fi avut cam două mii de ani și care-și trimiteau ramurile vânjoase și noduroase până hăt-departate în țării, se afla o căruță împovărată de ani. Mărtoaga care o trăsese până acolo păștea în iarba înaltă, ale cărei lujere pline de sevă se șteau printre mușchii și buruienile de tot felul. Lângă trunchiul unui copac văpaia un foc unde se frigea la proțap o spată de căprioară. Un flăcăiaș care de-abia părea să aibă zece anișori în vârte vânatul cu un aer expert și vizibil încântat. Era îmbrăcat numai până la brâu, de altminteri, ca și ceilalți care stăteau tolăniți în jurul focului, privind cum se rumenea friptura îmbietoare. Cu toții aveau inconfundabilele trăsături de țigani și, în ciuda înfățișării lor modeste, nu păreau a face parte din tagma acelor hoarde rătăcitoare a căror adevărată și bănoasă îndeletnicire erau tâlhăria și furțișagul.

În căruță stătea, înfopolită în pături căptușite cu puf — un lux neobișnuit pentru o ceată de țigani mereu pe drumuri — o femeie care părea extraordinar de bătrână; fără doar și poate că era chiar *vaidzina*¹. Bătrâna acum îl căuta din ochi pe băiat, acum cerceta din priviri spata de căprioară, scoțând din pipa ei vâlătuci de fum al căror miros provenea de la ierburi care pe un cunoscător i-ar fi minunat până peste poate.

În liniștea care domnea primpriejur răzbateau zgomote îndepărtate, care aduceau cu niște glasuri înfundate, ascunse prin tufișuri. Vocile

1 Prințesa lombardarilor, numiți și *boiniari* (țigani) (n. red.).

veneau de la două persoane care discutau retrase la câteva sute de pași de căruță, ținându-se departe de ceilalți.

Una din ele era o fată. Să tot fi avut vreo șaptesprezece ani și era de o frumusețe desăvârșită în toate cele. Stătea culcată pe covorul de mușchi într-o atitudine pe jumătate nepăsătoare, pe jumătate mândră. Veșmintele ei întreceau cu mult pe cele ale celorlalți în frumusețe și îi acopereau tot trupul, se vedea bine că se înveșmântase cu mare grijă.

În fața ei se afla un tânăr. Se sprijinea cu spatele de un copac și stătea cu brațele încrucișate pe piept. Oamenii care se complac din instinct într-o asemenea postură fac dovada unui caracter foarte puternic. Era înalt și prin aceasta impresiona întotdeauna pe cei din jur, fiind mereu obligat să adopte o ținută cât mai impunătoare, îmbrăcăminte sărăcăcioasă nu reușea să umilească trupul lui puternic și foarte bine clădit. Un observator atent s-ar fi minunat, probabil, de culoarea pielii tânărului. Nu avea chipul nici alb, ca al caucazienilor, dar nici oacheș, ca al țișanilor. Mai degrabă s-ar putea spune că era cenușiu; acel cenușiu amestecat cu brun pe care-l dă bătaia vântului și a soarelui. Purta pantaloni scurți și largi, care cu siguranță că fuseseră croiți pe măsurile altui trup; de sub tunica mult prea strâmtă și foarte zdrențuită se ițea o cămașă ponosită. Pe cap avea un chipiu fără cozoroc. Era în picioarele goale, iar din mânecile tunicii îi ieșeau la iveală brațele musculoase tot goale. Printr-o gaură din mâneca tunicii se putea vedea un semn ciudat — era un tatuaj în roșu și negru care înfățișa un blazon ale cărui trăsături erau atât de întinse și de șterse, încât abia se mai putea desluși ceva din el. Părea că tatuajul și-l făcuse cu mulți, mulți ani în urmă. Tânărul avea părul negru ca pana corbului dar dacă te uitai mai îndeaproape la el, puteai să vezi că la rădăcini avea o culoare mai deschisă, iar pielea din creștet era alb străvezie, cum o au de obicei blonzii. Pe chip purta întipărit un aer fără doar și poate nordic. Fruntea neobișnuit de înaltă, ochii cenușii luminoși nu arătau a fi de sorginte indiană sau egipteană. Așa se făcea că tânărul, îmbrăcat cum era în hainele acelea, lăsa o impresie stranie, întărită și de stăpânirea de sine și siguranța cu care se mișca și vorbea. Se deosebea întru totul de acele ființe fără astâmpăr și vivace care erau țișanii.

În ciuda liniștii pe care o afișa, părea a fi într-o stare de mare tulburare. Chipul îi strălucea, iar privirile îi scăpărau. Ochii îi erau ațintiți în depărtări, unde părea că vede ceva inaccesibil muritorilor de rând.

Tânăra țișgara² strigă pe un ton plin de aprobare, chipul trădându-i o mare uimire:

— Katombo, tu ai fost dăruit cu un spirit mai mare și mai puternic decât darul ghicitului. Pot să-ți mai dau încă o însărcinare?

— Sigur, Lilga! Răspunse tânărul.

— Știi unde își are locuința Bhovania, regina țișanilor?

— Pe insula Nossidambo, pe care poporul creștin a botezat-o Madagascar.

— Așa! Tocmai sus în Munții Ambohitseme este tronul ei. În timpul zilei doarme jos, departe de poalele Munților Befour, pentru a-și face apariția abia pe înserate. Poți oare să-ți închipui cum arată? În serile liniștite chipul ei strălucește în lumina stelelor; cu un surâs drăgăstos își îmbăiază picioarele sale de alabastru în valurile involburate ale mării, până apar zorile, de sărutul cărora fuge înspre apus. Poți să-mi descrii toate astea pe limba poezilor?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Atunci, te rog s-o faci.

— Numai dacă nu ai să fugi și tu de sărutul meu, așa cum fuge ea de îmbrățișarea zorilor.

Ea ezită puțin, apoi răspunse:

— Îți dau voie să mă săruți, Katombo! Dar acum, dă-i drumul!

Tânărul luă o figură visătoare, apoi își ridică brațele și, fără vreo pauză sau vreo întrerupere, cuvintele începură să-l picure dintre buze:

„Când în munții din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
Leșind de prin adâncuri
Cu diadema ei de azur
Sclipind ca cerul plin de stele.
Prin pletele-i ca noaptea
Răsună cântece aromitoare;
Iar depărtările făr' de sfârșit
I-aprind pe creștet a suferinței strălucire;
Norii mânați de-a visului aripă
Îi jertfesc a stelelor de aur sclipire.

Dar iată ziua se arată,

Miile de suflete la viață să trezească iar,

Iar ea își mână turma-nvolburată

Văpaia dimineții înfruntând,

Și-apoi dispare înspre apusul încă depărtat.“

Fata îi urmărise cuvintele cu aerul unei cunoscătoare într-ale artei. După ce tânărul sfârși, ea își lăsă alene capul în jos.

— Boiniarii mai au ei câțiva poeți, dar nici unul dintre ei nu este hărăzit cu un spirit atât de viu și de strălucitor ca al tău, Katombo.

2 Țigancă (în lb. italiană); țișgara = țișan (n. red.).

Tânărul surâse slab.

— Neamul nostru mă preamărește și mă prețuiește ca pe cel mai mare poet al său, Lilga! Dar eu dau toate onorurile și toate măririle din lume pentru o privire prietenoasă și un cuvânt bun de la tine. Acum trebuie să-mi primesc sărutul.

Făcu un pas spre fată, dar ea se împotrivi cu o mișcare a mâinii.

— Mai ai răbdare, încă nu ai terminat!

— Ba am terminat!

— Nu, ai zugrăvit-o pe Bhovania doar cum apare în seara calmă și blândă. Dar când tună și fulgeră asupra poporului ei, trebuie să o înfațișezi altfel. Cerul se acoperă cu nori; talazurile se dezlanțuie dimpreună cu ea...

— Stai! O întrerupse el. Eu vreau doar un sărut de la tine, și nu să-mi dai lecții. Ascultă-mă mai departe, până am să termin, apoi îmi voi lua răsplata. Este vorba despre aceeași regină, așa că o să-mi încep poezia cu aceleași versuri:

*„Când în munții din Befour
 Dintâi ale-nserării umbre se arată,
 Apare a naturii mamă,
 Leșind de prin adâncuri
 Să-și picure perla de rouă
 Pe câmpia binecuvântată.*

*Serafii cerului se-avântă
 Mantaua norilor mereu gonind,
 Pământul în urmă-l lasă, de durere acoperit,
 Florile amare lacrimi sângerând,
 Pe-ascunse stânci vuind
 A lor sălbatică jale.*

*Și iată sufletul învăpăiat
 Al zorilor se-arată,
 Sărută durerea ca de diamant
 Cu stropi arzând ca roșe rubine,
 Serafii sunt luați pe-al norilor covor
 În cerul cel înalt,
 Ca jalea în țării să-și plângă.“*

După ce sfârși poezia, începu să o cerceteze stăruitor pe fată. Ea își coborâse privirile, iar genele sale lungi ascundeau ce avea ea în suflet.

— Lilga!

— Katombo!

— Sărutul promis!

— Cruță-mă!

Fata ridică ochii și, cu o privire pe jumătate rece, pe jumătate compătimitoare, căută privirea lui.

— De ce?

— La ce-ți trebuie? Ai să mori fără sărutul meu?

El se îndreptă mândru, iar privirea i se înflăcăra.

— Lilga, tu m-ai iubit doar pe mine, suntem logodiți, iar în curând îmi vei fi soție. Tu singură ai vrut așa, iar Geja, vaidzina noastră ne-a împreunat mâinile. De câte ori nu ai spus că fără mine ai muri! Și eu am sorbit viață și fericire din ochii tăi și, dacă ar fi ca moartea să mi te smulgă, atunci aş muri și eu!

— Nu am să mor.

— Încă nu am terminat. Aș muri împăcat cu tine, dar dacă ar fi să te pierd altfel decât răpită de moarte, atunci... atunci...

— Ei, atunci, ce?...

— Atunci... atunci mi-aș dori să trăiesc, căci aş avea de dus la bun sfârșit un lucru pe care-l face orice boiniar căruia un altul îi fură nevasta sau logodnica!

— Ce lucru, mă rog?

— Răzbunarea!

Se uită la el cam uimită, apoi pe față îi flutură un zâmbet neîncredător.

— Răzbunare? Katombo și răzbunarea? Oare sensibilul Katombo a omorât el vreodată măcar un vierme? A făcut el măcar o singură dată pentru ai săi ceea ce creștinii numesc înșelăciune și furt? Tu ai suflet de poet, dar nu ești un bărbat. Vorbești de răzbunarea boiniarilor, și în schimb trebuie să-ți cănești părul și pielea la fiecare lună plină. Chiar ești un gitano?

— Ce te îndreptățește mai mult să fii gitano: scurta oră a nașterii sau lungii ani ai vieții? Vaida³ m-a găsit în pădure și nimeni nu-mi cunoaște părinții; dar eu am stat cu voi tot timpul, iar Geja îmi spune fiul ei, așa că am tot dreptul să pretind că sunt un gitano. Acum, sărutul!

— Vino și ia-ți-l singur!

Rosti cuvintele rece și indiferentă. El se întunecă la față; se lupta cu mânia care clocotea în el, iar vocea îi tremură ușor când îi replică:

— Poți să îți-l păstrezi! Dar să nu uiți niciodată că buzele tale îmi aparțin, altfel voi fi nevoit să-ți dovedesc că sunt un boiniar adevărat!

Vorbele îi răsunară ca o amenințare, dar în ochi i se citeau lacrimile. Ea văzu aceasta, sări spre el și îl cuprinse pe după gât.

3 Soțul vaidzinei (n. red.).

— Iartă-mă! îl rugă ea, sărutându-l. Îmi ești foarte drag, Katombo, dar...

Șovăi. El o cuprinse de mijloc, șoptindu-i:

— Dar ce? Spune mai departe, Lilga!

— Nu pot, Katombo!

— De ce?

Ridică spre el o privire în care se citeau deopotrivă sfiala și rugămintea mută de a o ierta.

— Vei afla la timpul tău; dar tu trebuie să fii încredințat că mi-ai fost dintotdeauna drag.

— Știu asta; dar de câteva zile inima ți-a amuțit, chipul ți s-a înăsprit, și cu toate astea, privirile îți strălucesc ca o stea căreia un alt soare i-a împrumutat căldura lui. Lilga, rămâi a mea, căci altfel am să mă pierd și eu odată cu, tine!

Chipul său frumos și mândru părea aproape speriat, când rosti aceste vorbe. Deodată se auzi un foșnet într-un tufiș și o voce care porunci:

— Șo pe el, Pluto!

Un câine uriaș năvăli din spatele copacilor și se aruncă pe Katombo.

— Doboară-! izbucni al doilea ordin.

Câinele îl înșfăcase pe țigan de ceafă și îl trântise la pământ, înainte ca acesta să mai apuce să se apere.

— Ține-l strâns!

Spunând acestea, ieși la iveală stăpânul animalului. Era un bărbat tânăr, cam de o vârstă cu țiganul. Era îmbrăcat în ținută de vânătoare cu croială de uniformă, dar oricum nu ar fi fost greu să ghicești că era ofițer, din felul în care mergea și vorbea.

Lilga era foarte speriată de cele petrecute, dar, cu toate astea, pe obrazii oacheși tot îi înfloriră doi bujori de emoție.

Străinul veni la ea și o luă de mână.

— Cine este ticălosul care îndrăznește să te îmbrățișeze? O iscodi el.

— Katombo.

— Katombo?... Se prea poate, dar asta nu-mi spune prea multe!

— Este... fratele... meu... spuse, ea șovăind.

— Fratele tău? Doar atât? Întrebă el aruncând priviri aprige către cel doborât la pământ.

— Doar atât!

— Zău? Așa se îmbrățișează și se sărută un frate?

Ea tăcu, vizibil foarte încurcată. El o luă cu un braț de mijloc și o trase spre el, cu toate că ea se împotrivi.

— Dacă este chiar fratele tău, atunci să poftească să vadă ce am de gând să fac.

Își apropie buzele de ale fetei, dar nu apucă să o sărute, căci câinele său slobozi un urlat care-l făcu să se uite după el. Cu toate că era foarte

periculos, Katombo înșfăcase de grumaz câinele, îl imobilizase cu o mișcare fulgerătoare și îl strânsese de gât în așa fel încât animalul zăcea acum neputincios la pământ.

— Omule, cum îndrăznești?! Strigă vânătorul, ducând mână la pușcă. Dă-i drumul câinelui, altfel te împușc!

Katombo era încă doborât la pământ. Zâmbea.

— Să-i dau drumul? Ca să mă sfășie apoi? Omule, dar ești isteț, nu glumă!

Cu stânga ținea strâns câinele, în timp ce cu dreapta își scoase cuțitul și îl înfipse până la plăsele în coastele animalului.

— Atunci, să mori! izbucni vânătorul într-un clocot de mânie, punând pușca la ochi.

Și trase. Dar țiganul se aruncă cât ai gândi în lături; glonțul sfredeli pământul chiar lângă capul său. Într-o clipă, sări în picioare și se năpusti la adversarul său, îl doborî și ridică pumnalul asupra lui.

— Acum, să mori tu!

Cu siguranță că lovitura i-ar fi fost fatală vânătorului, dacă Lilga nu l-ar fi apucat de braț pe Katombo și nu l-ar fi ținut strâns.

— Cruță-l, Katombo! Este contele!

— Poate să fie și ducele! De ce nu i-ai spus mai întâi lui să mă cruțe?

Încerca să-și elibereze brațul din strânsoarea fetei, cu celălalt braț ținându-l la pământ pe adversar. Ar fi reușit negreșit să-și ducă la bun sfârșit amenințarea, dacă nu ar fi intervenit încă o piedică, mult mai drastică.

— Stai! Răsună o voce puternică și autoritară dinspre direcția unde se afla tabăra țiganilor.

Era Geja, care auzise împușcătura și se grăbise într-acolo cu toți ai săi. Când dădu cu ochii de cel care era prăbușit la pământ, își împreună mâinile speriată.

— Contele! Prea măritul, bunul, frumosul, distinsul domn care ne-a îngăduit să întindem tabăra aici în rezervație și să vânăm câte animale ne dorește suflețelul! Ți-ai pierdut mințile, Katombo? Dă-i drumul contelui!

Țiganul se supuse și se ridică, fără însă a-și pune la loc pumnalul. Vânătorul se ridică și el; chipul i se aprinsese de înverșunare și de rușine. Principesa țiganilor făcu o reverență adâncă în fața lui și-și duse poalele rochiei la buze.

— Iartă-l, preaputernice domn! Este un om bun și blajin și se prea poate să-l fi întărâtat foarte rău dacă a îndrăznit el să ridice mâna asupra domniei tale!

— Întărâtat? De când cutează un mișel ca ăsta să pretindă că a fost întărâtat de contele de Hoheneegg?

— Voia să o sărute pe Lilga și a tras în mine, se dezvinovăți Katombo.

— Flăcăul ăsta mi-a înjunghiat cel mai bun câine! Scrâșni contele. Câine pentru câine, sânge pentru sânge!

Se repezi la carabină, care-i scăpase pe jos, cu gândul să tragă în Katombo. Însă unul din țiganii strănși acolo țâșni drept în fața armei.

— Dă pușca la o parte, domnule! Numele meu este Karavey. Katombo este fratele meu și, dacă nu-l lași în pace, se prea poate să pățești ce-a pățit și câinele domniei tale!

— Oho! Vi s-a urât amândurora de viață? Nu-mi stă în obicei să glumesc, și cu atât mai puțin cu o șleahță de teapa voastră!

Vaidzina veni iarăși între beligeranți.

— Îngăduință, domnule! Mânia ne face adesea să rostim vorbe de care inima nu vrea să aibă habar. Gitanii nu cunosc alt legiuitor în afară de vaida și de vaidzina lor; de un altul nu ascultă, ci fug — așa le poruncește legea lor. Dacă tânărul Katombo v-a jignit cu ceva, atunci faceți plângere împotriva lui și eu voi ști cum să-l pedepsesc!

Mânia contelui păru că se înmoaie; surâse ironic:

— Tu vrei să fii judecătoarea mea? Atunci, fie; am să mă supun obiceiurilor voastre. Acest om mi-a ucis câinele și a atentat la viața mea — ia să văd, cum ai să-l pedepsești?

— Ce pretenții are domnia ta?

— Cer o sută de lovături de bici pentru el, douăzeci pentru celălalt, care spune că e fratele lui, și apoi evacuarea rezervației. V-am îngăduit să vă așezați tabăra aici din mărînimie și din milă, și nu am de gând ca pentru asta să-mi pun în pericol viața.

— Mărite domn, bunătatea domniei tale a fost mare, dar și vaidzina v-a arătat recunoștință pe măsură, îi replică bătrâna, aruncând fără să vrea o privire piezișă înspre Lilga. Ai asmuțit câinele asupra lui Katombo — iată de ce l-a omorât. Ai vrut să-l împuști — iată de ce a încercat să se apere. Domnia ta să aleagă o pedeapsă mai blândă!

— Fie, bătrânico, voi fi din nou mărînimos. Am asmuțit câinele pe mișelul ăsta pentru că voia să o sărute pe Lilga, iar el l-a omorât pentru că apoi am vrut și eu s-o sărut. Dacă acum fata mă sărută în văzul tuturor, am să dau totul uitării.

Fata se îmbujoră. Nimeni nu spuse nimic.

— Ei? Întrebă contele. De voi depinde dacă-i acord îndurare sau dacă o să-l supun unei judecăți mult mai aspre!

Vaidzina ridică mâna spre Lilga:

— Du-te și sărută-l!

— Stai! Strigă Katombo. Lilga este logodnica mea, iar sărutul ei mi se cuvine doar mie și nu altcuiva!

Contele zâmbi disprețuitor:

— Vă dau un singur minut timp de gândire. Pe urmă va fi prea târziu și voi pune să fie arestați amândoi ticăloșii.

— Sărută-l! Porunci a doua oară bătrâna.

Deși adânc tulburată și cu fața roșie ca para focului, Lilga făcu totuși un pas spre conte.

— Stai pe loc, Lilga, o amenință Karavey. O gitană nu sărută decât un gitano!

— Iar pe mine ai să mă pierzi dacă-l săruți, mai spuse și Katombo.

— Atunci, asta este, hotărî contele. Evacuați de îndată rezervația! Cine se mai află aici într-un sfert de oră, va fi tratat ca un braconier. Cât privește cei doi trufași, am eu ac de jocul lor!

— Sărută-l! Porunci a treia oară vaidzina.

— Trebuie s-o fac, fiindcă mi-a poruncit vaidzina! Se scuză Lilga.

Se duse iute la conte, îl luă cu brațele pe după gât și-l sărută din vârful buzelor. Katombo scoase un strigăt de spaimă și de mânie și dădu s-o smulgă înapoi, însă vaida îl apucă de braț.

— Stai, Katombo! Vaidzina i-a poruncit, iar porunca ei trebuie împlinită fără preget. Acum putem să rămânem aici, mărite domn?

— Rămâneți! Răse acesta. Dar pe viitor feriți-vă să-mi mai ieșiți din cuvânt! Dacă aveți vreo dorință, nu mi-o transmiteți prin nimeni altcineva decât prin Lilga. Luați seama la ce vă spun!

Se întoarse și plecă, fără a mai învrednici pe nimeni cu vreo privire. La ieșirea din rezervație dădu peste un paznic, care îl salută cu aer de adâncă supușenie.

— Cine este azi de serviciu, Stephan?

— Toți, mărite domn, căci nimeni nu are liber.

— Tu îi știi pe toți țiganii ăștia?

— Da, îi răspunse paznicul, pe chip citindu-i-se limpede că nu fusese nicicum de acord ca aceștia să primească încuviințarea de a poposi acolo.

— Îl știi și pe unul căruia-i spun Katombo?

— Și pe el. Este cel mai de treabă din toată șatra.

— Așteaptă să-ți cer eu părerea! De altfel, trebuie să te descotorosești de oamenii ăștia cât poți de repede. S-au purtat grosolan cu mine și își vor primi pedeapsa cuvenită. Dar nu vreau să duci vorba mai departe. Poți să păstrezi tăcerea?

— Domnul conte mă știe, doar, bine!

— Te încumeți să-l arestezi pe acest Katombo?

— Nimic mai simplu, mărite conte!

— Trebuie să o faci fără să stârnești vâlvă! Și mai ales, nu trebuie să afle nimeni de unde vine ordinul și unde va dispărea arestatul.

— Știu eu cum să aranjez treburile.